

heden på det område til, at der her træffes afgørelser med flertal. Det vil sige, at Danmark *ikke* har muligheden for at sige nej, men kan blive stemt ned.

Den proces er så ikke udtryk for, at vi afgiver magt eller indflydelse, og det er der, jeg synes det bliver bekymrende. Når en politiker står og siger, at den proces, hvor man kan sige nej, og så bliver det ikke til noget, erstattes med en proces, hvor man kan stemmes ned, ikke betyder, at man afgiver magt og indflydelse, så bekymrer det mig. For at jurister kan konstruere virkeligheder, hvor det ikke er suverænitetsafgivelse, har jeg lært at leve med. Jeg synes bare, det er bekymrende, at hr. Michael Aastrup Jensen har så lille sans for magt.

Kl. 16:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:10

Michael Aastrup Jensen (V):

Man skal også se på situationen ud fra, hvordan EU er i dag og ikke mindst bliver i fremtiden. Vi har i dag 27 medlemslande i EU, fordi EU er en kæmpesucces. Flere og flere europæiske lande ønsker at blive optaget. Senest så vi, at Albanien har stillet sig frem i koret, og Island forventes også at komme med officielt meget snart.

Derfor bliver man også nødt til at konkludere, at der selvfølgelig også skal være et nyt sæt spilleregler, for at EU stadig kan være en handlekraftig organisation, som kan håndtere en lang række af de opgaver, som vi også fra dansk side mener er vigtige. Flertalsafgørelser har været brugbare for os i forhold til spørgsmål om miljø, i forhold til spørgsmål om dyrevelfærd. Hvis vi skulle sørge for, at det bare var ét land, der kunne have vetoret i forhold til de her spørgsmål, jamen så havde vi jo ikke kunnet få en lige så offensiv tilgang til bl.a. de to spørgsmål, som vi fra dansk side har ønsket.

Så jeg er ikke så negativ over for flertalsafgørelser, som hr. Per Clausen åbenbart er.

Kl. 16:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 16:11

Morten Messerschmidt (DF):

Nu kender vi jo godt hr. Michael Aastrup Jensens og regeringens generelle lovprisning af Lisabontraktaten, så den føler jeg ingen trang til at høre igen. Det gør den ikke mere rigtig at blive gentaget. Men det, der kunne være interessant at

høre, er, om det overhovedet ikke i et så goldt, idealistisk hjerte, som hr. Michael Aastrup Jensen er i besiddelse af, dog gibber en lille smule, når det projekt, han er i gang med at realisere, de sidste tre gange, det er blevet sat til folkeafstemning, er blevet stemt ned. Er det kun på kontorerne for strategi, hvor man laver meningsundersøgelser og tilrettelægger propagandastrategier og den slags, at sådan noget betyder noget? Betyder det overhovedet ikke noget for sådan de politiske overvejelser, som hr. Michael Aastrup Jensen og partiet Venstre lægger til grund for deres dagligdag?

Kl. 16:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ordføreren.

Kl. 16:12

Michael Aastrup Jensen (V):

Nu er jeg aldrig glad, når en ordfører, som endda kommer fra Randers af alle byer, ligefrem kan påstå om en anden Randersborger, at personen skulle have et goldt hjerte. Det synes jeg alligevel var stærke ord. Men jeg synes nu, at mit hjerte banker varmt og positivt, og jeg prøver også at være optimistisk, selv om vi efterhånden diskuterer de samme ting igen og igen ud fra hr. Morten Messerschmidts mange forslag, som vi diskuterer.

Jeg må bare sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg synes, at demokratiet lever i bedste velgående. Vi har en situation, hvor det irske folk har sagt nej til en traktat. Så bliver der lavet en ny forhandling, hvor det irske parlament har sagt, hvad det er, man ønsker at få indføjet i traktaten. Det bliver der taget hånd om. Man får en lang række indrømmelser, som jeg også har hørt organisationer derovre som Sinn Féin og Libertas argumentere for i valgkampen, bl.a. i spørgsmålet om kommissærer. Og så får man en afstemning på ny til oktober.

Kl. 16:13

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 16:13

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan i hvert fald bekræfte, at hr. Michael Aastrup Jensens hjerte banker. Spørgsmålet er, hvad det banker for. Jeg kender jo godt hele den der retorik om, hvorfor Lisabontraktaten er så god.

Men hvis jeg skulle forsvare et projekt, som på de tre steder, hvor man trods ihærdige forsøg imod det alligevel var nødt til at gennemføre en folkeafstemning, fik et klart nej, og hvis jeg skul-